

Младый Форнозъ сѣрдце-то си стѣгна
И изъ помеждѹ имъ взнз избѣгна
Да бы можелъ самъ тамъ да рыдѣе
Лице-то си сзсз слъзы обле.
Отецъ мѹ и старъ домовладыка
Притекохѹ въ помощь сзсз приликѹ
Да го не оставать да съ прѣдѣва
Дѹшѹ-тѹ си съ жалбы угнѣтава,
А Господжа Форнози държѣше
Аделаидѹ тѹжнѹ, ахъ! тѣшѣше;
Лице-то си сзсз слъзы облека
И плачѹща тежко ѹ заклева.
Болю да имъ спизни да съ рѣши
И тѣхнѹй, тз сынъ ахъ! да утѣши.
Правеше тѹй сѹщю ѹ старица,
Аделаидѹ моли кать сестрица.

„Доста вече,“ рече Аделаида,
„Мой животъ выхъ за васъ дала млада,
„Прѣпознахъ вече вашѹ-тѹ добротѹ,
„И сѣрдечнѹ-тѹ вашѹ охѹтѹ,
„Нить вече тѹй да вы гледамъ мѹгѹ,
„Нить да слѹшамъ ахъ! вашѹ-тѹ мѹблеѹ.
„Нз на прѣди искамъ млада Форнози
„Да ми бѹде сѣдѹ побѹзи,
„Допѹще-те ми взнз да искѹчѹ
„Немѹ още нѣчто да посѹчѹ.“

Кога на взнз они излѣзнахѹ
Да гворать помеждѹ почнахѹ.